

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete90
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

12 Kasım 2025 S.85

Yürekler İsyanına Kessin Artık!

Bu resme iyi bakın! İşte bu, işçi cehenneminin resmidir. Bu, tüm bir düzenin tek bir karede özetlenmesidir! Yok yoksulun ahı çıkarmış, cennetmiş, cehennemmiş!.. Bundan ala cehennem mi var! Soma, Zonguldak, Ermenek, Gayrettepe, Davutpaşa, Hendek, Amasra, Afşin, Oba Makarna... hangi birini sayalım? Her biri acımasız bir katliam olan bu "toplu işçi kıyımı"nın hangi birini anlatalım? Hayatta kalabilmek için bir zindan haline gelmiş bir fabrikada çalışmak zorunda olan yüz binlerce işçiden altısı, Dilovası'ndaki o parfüm fabrikasında yükselen o cehennemi alevler içinde can verdi. Acı çığlıkları asılı kaldı havada.

Devamı 2. sayfada...

Editor

Birleşik Devrimin Mekanizmasını Kim Kuruyor?

Sibel Deniz

Öldüren Düzeni Yıkalım

Sena Kızıllırmak

Yoksulluk Artık Derin Yoksulluktur

Caracas Günlükleri -1

12

Kuyu Tipleri Kapatılsın

Yürekler İsyana Kessin Artık!

Manşet

Bu resme iyi bakın! İşte bu, işçi cehenneminin resmidir. Bu, tüm bir düzenin tek bir karede özetlenmesidir!

Yok yoksulun ahı çıkarmış, cennetmiş, cehennemmiş!.. **Bundan ala cehennem mi var!**

Soma, Zonguldak, Ermenek, Gayrettepe, Davutpaşa, Hendek, Amasra, Afşin, Oba Makarna... hangi birini sayalım? Her biri acımasız bir katliam olan bu **"toplu işçi kıyımı"**nın hangi birini anlatalım?

Hayatta kalabilmek için bir zindan haline gelmiş bir fabrikada çalışmak zorunda olan yüz binlerce işçiden altısı, Dilovası'ndaki o parfüm fabrikasında yükselen o cehennemi alevler içinde can verdi. Acı çığlıkları asılı kaldı havada.

"Artık yeter" duygusu, bir elektrik akımı gibi yayıldı büyük bir hızla. **Yüreklerin bam teline dokundu işçilerin yaşam öyküleri.** Bu kokuşmuş düzenin, bu tel tel dökülen dinci faşizmin en özet ifadesi olan "ihmaller zinciri", kelimenin gerçek anlamında öfkeyi biletti. İnsanım diyen herkesin içinde isyan dalgası kabardı.

Ölen işçilerin üçü daha çocuk yaşta... Geleceği çalınan çocuklarımızdan üçü... Ve bu gaddar iş cinayetinde yaşamlarını da çaldılar.

Çocuk işçi... Böyle diyorlar onlara. **Yapılan hesaplamalara göre 900 bin çocuk işçi var kapitalist üretim dışlılarının cehennemi dünyasında gün gün öğütülen.** MESEM (Mesleki Eğitim Merkezi) kapsamında sözüm ona "eğitim" için "çalışma hayatına katılan" 1.1 milyon çocukla birlikte 2 milyon "çocuk işçi", acımasızca sömürülüyor.

Çocuklarımız gün gün eriyor gözlerimizin önünde. Kendileri debdebe, şatafat içinde yaşarken, "sabır ve şükür"den başka bir laf çıkmıyor iktidardaki yağmacı güruhun ağzından. **Çürüme, yozlaşma, kelimenin gerçek anlamında toptan ve kurumsal bir çöküş, çocuklarımızı, gençlerimizi kuşatıyor.**

Gençliği uçuruma sürüklenen bir toplum ayakta kalamaz!

Sorunların kaynağı olan bu sömürü düzeni tüm bir toplumu uçuruma sürüklüyor. Bu mafya düzeni, bu suç şebekesinin yönettiği çürümüş düzen, emekçileri, halkı korkunç bir kırımdan geçiriyor. Daha fazla baskıyla, daha fazla terörle ömrünü uzatmaya çalışmaktan başka hiçbir şey gelmiyor elinden.

Bu artık varlık yokluk savaşı. Bir toplumun, insanlığını korumak için çırpınan bir toplumun hayatta kalma kavgası. Yüreğimiz yakan bu yangın, isyan ateşini körüklemeli!

Çözüm kendi ellerimizde. Bizi ancak bir devrim kurtarır.

Birleşik Devrimin Mekanizmasını Kim Kuruyor?

Editör

Bir tarafta, burjuvazinin tarafında, zenginlik birikirken, diğer tarafta yani emekçi sınıfların tarafında yoksulluk birikir.

Sosyal reformist bir partinin sesi diyebileceğimiz BirGün gazetesinde, yirmi gün gibi yakın zamanda, "Yoksulluk ve lüks aynı anda büyüyor" başlıklı bir haber/yorum çıkmıştı. "Ne var bunda" denilebilir. Gerçekten de yeni ya da tuhaf bir durum yok. Benzer araştırma/haberlere hemen her yıl, hatta yılda birkaç kez rastlamak mümkün.

Böyle bir örneği, **İngiliz The Economist dergisi** bize yaklaşık on beş ay önce, "Türkiye'de zengin daha zengin, yoksul daha yoksul" başlığıyla vermiş. Haberdan kısa bir paragraf da şöyle:

"Hafta içi bir öğleden sonra, İstinye Park AVM'de mağazalar oldukça hareketli. Şehrin Michelin yıldızlı restoranları ve yat limanları sürekli dolu. Türkiye'nin en büyük şehrinde, lüks malların tüketimi artarken, şaşırtıcı bir servet patlamasının belirtileri her yerde görülüyor. Zenginler daha da zenginleşiyor: Türkiye'de ultra zenginleri-

nin (30 milyon dolar veya daha fazla servete sahip olanlar) sayısı 2022 ile 2023 arasında yüzde 10 artış gösterirken..."

Bu tür araştırma ve haberler her yıl yapılır ve yayınlanır; çünkü, kapitalizmde **zenginlerin daha zengin, yoksulların daha yoksul olması** kapitalizmin her gün, her saat, durmadan işleyen bir temel yasasıdır. Bu tür haber ve araştırmalarda eksik bırakılan nokta, zenginliğin giderek daha az elde toplandığı; buna karşılık sefalet ve yoksulluğun nüfusun sürekli, durmadan genişleyen bir kesimine yayıldığıdır. Bu, **kapitalist üretim biçiminin temel yasasıdır.** Bu yasayı bilen, bu nedenle, Türkiye'de ya da başka herhangi bir kapitalist ülkede, her gün ve durmadan, zenginlerin daha zengin, yoksulların daha yoksul olmasına şaşırılmaz.

Marx, kapitalizmi çözüm-lerken, ulusal zenginliğin niteliği gereği, halkın sefaleti ile özdeş olduğu sonucuna varır.

Kitleleri gittikçe yoksullaştıran kapitalist üretim biçiminin bunalımı ne kadar kesin ise, bir proleter ya da halk devrimi de o kadar kesindir.

Marx'ın ulaştığı bu sonuç, kapitalist üretim biçiminin temel, kapitalist üretime içkin yasasıdır. Bir tarafta, burjuvazinin tarafında, zenginlik birikirken, diğer tarafta yani emekçi sınıfların tarafında yoksulluk birikir. Dahası, aynı yasa gereği, **ulusal zenginlik burjuva sınıfın dahi giderek daha az kesiminde merkezileşir** ve birikirken yoksulluk gittikçe genişleyen bir nüfus tabanına yayılır.

Halkın yoksulluğu ulusal zenginlik ile el ele gider. Ulusal zenginlik arttıkça yoksulluk da hem derinleşir, hem de yaygınlaşır. Şöyle de denilebilir: **Ulusal zenginliğin artışının koşulu halkın yoksullaşmasıdır.** Bu, kapitalist üretim biçimine içkin bir yasadır. Dolayısıyla, ister ABD'de olsun, ister İngiltere'de; ister Türkiye'de olsun ister Brezilya'da; kapitalist üretim biçiminin egemen olduğu her yerde bu yasa kendini bütün katılığıyla ortaya koyar. Ancak bir kez daha altını çizmek gerekir ki, ulusal zenginlik de burjuva sınıfın tümü arasında eşit ya da dengeli biçimde dağılmaz. Tersine, **ulusal zenginlik, yukarı doğru gittikçe daralan bir piramit biçiminde, daha az burjuvanın elinde toplanır.**

Bütün bu işleyiş, burjuva egemenliğin herhangi bir üstyapı kurumuna bağlı olmadan ortaya çıkar. Başka bir ifadeyle IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist mali sermayenin dünya çapındaki kurumları, emekçi sınıfların yoksulluğunun nedeni ya da kaynağı değildir. Bu, bu tür ku-

rumların "ulusal hükümetler"e önerdikleri program, izledikleri politikalar yoluyla emekçi sınıfların yoksullaşmasında bir rol oynamadıkları anlamına gelmez. Ancak bu tür kurumlar, emekçi sınıfların yoksulluğunun kaynağı değildir. Sömürünün, haliyle yoksulluğun kaynağı daima kapitalist üretim biçiminin kendisidir. Nitekim, bu kurumların olmadığı tarihsel dönemler de olmuştur ve emekçi sınıfların yoksullaşması süreci o tarihsel dönemlerde de daima var olmuştur.

Buraya kadarı işin abecesi sayılır. Buna rağmen sosyal reformist çevrelerin bu konudaki bilgisizliği; kulaktan dolma bilgilerle, akıl yürütmelerle vardıkları sonuçlar insanı şaşırtıyor. Örneğin, sözünü ettiğimiz gazetenin yazarı/muhabiri, kapitalizmin krizleri hakkında şunu söyleyebiliyor: "Krizleri önce yaratan, ardından bunu fırsata çeviren kimliğiyle IMF dahi..." Oysa kapitalizmin krizlerini IMF yaratmaz. Kapitalizmin krizlerinin IMF'den önce de var olduğunu bilmek, bu gerçeği kavramak için yeterli olmalıydı. IMF, kapitalizmin krizlerini hızlandırabilir ya da yavaşlatabilir ama kapitalizmin krizleri kapitalist üretim biçiminin kendi yasalardan doğar.

Metanın başkalaşımını gerçekleştirememesi ya da gerçekleştirme süresinin uzaması yani metanın satılmaması ya da satılma zamanının uzun sürmesi kapitalist bunalımların temelidir. Böyle bir durumun halihazırda var olup olmadığını anlamak

için en iyi yol, **fabrikaların stoklarına ve toptancı tüccarın depolarına** bakmaktır. Hatta önce toptancı tüccarın depolarına bakılmalı. Çünkü toptancı, işler yolunda giderken, işler hep böyle devam edecek umuduyla fabrikadan, kredi gibi ödeme biçimlerine dayanarak, daima fazlasıyla mal çeker ve deposunda tutar. Bu yüzden bunalım fırtınasının ilk esintileri fabrikalarda değil, toptancı tüccarın bürosunda esmeye başlar. Bankalar ise kokuyu, toptancı tüccarın ödemelerini çek vb. ödeme araçlarıyla yapmaya başlamasından alır.

Şimdi tekrar başa dönebiliriz. Evet, **Türkiye'de ve istisnasız bütün kapitalist ülkelerde, en başta da emperyalist ülkelerde, "yoksulluk ve lüks aynı anda büyüyor"** ve bu, kapitalist üretim biçiminin, burjuva egemenliğin bunalımının temelidir. Bu temeli hazırlayan kapitalist üretim biçiminin ta kendisidir.

Proleter ya da halk devrimi ancak kapitalist bunalım üzerinde mayalanabilir ve yükselir. Ama Marx'ın sözlerine atıfla şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Kitleleri gittikçe yoksullaştıran kapitalist üretim biçiminin bunalımı ne kadar kesin ise, bir proleter ya da halk devrimi de o kadar kesindir. Kapitalist üretim biçimi, zenginliği her geçen gün daha az elde biriktirerek ve yoksulluğu her geçen gün daha geniş bir emekçi nüfus tabanına yayarak böyle bir devrimin mekanizmasını kuruyor.

Dünya Emeginin Olacak!

2'si Çocuk 6 İşçi Katledildi

Kocaeli'nin Dilovası ilçesinde parfüm Kimalatı yapılan bir depoda 8 Kasım sabahı yaşanan patlama sonucu yangın çıktı, yapılan söndürme çalışmaları sonrası deponun içerisinde 6 işçinin cansız bedenine ulaşıldı. Biri ağır 5 işçi de yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.

Çıkan yangında katledilen 6 işçinin de kadın olduğu ve bunlardan ikisinin çocuk olduğu öğrenildi. Yangında ağır yaralanan Tuncay Yıldız ise şehir hastanesine kaldırıldı.

Yangın çıkan işyeri hakkında mahalle halkı tarafından pek çok kez şikayette bulunulduğu, CIMER'e de şikayette bulunulduğu fakat iş yeri hakkında herhangi bir işlem yapılmadığı ortaya çıktı.

Esma Dikan, üç çocuk annesi, Hanım Gülek, 65 yaşında, üç çocuk annesi, Şengül Yılmaz, 55 yaşında, Tuğba Taşdemir, 18 yaşında, Nisa Taşdemir, 17 yaşında, Cansu Esatoğlu, 16 yaşında Parfüm dolumu yapıldığı belirtilen iş yerinde hiçbir işçi sağlığı ve iş güvenliği önleminin alınmadığı, iş yerinin bir levhası bulunmadığı, sigortasız işçi ve çocuk işçilerin çalıştırıldığı da verilen bilgiler arasında. Olay sonrası başlatılan soruşturmada Sosyal Güvenlik ve Çalışma Bakanlığı 7 kişinin açığa alındığı açıkladı.

Yaşanan bu katliam duyulduğunda ülkenin hemen her yerinde tepkiyle karşılandı. 9 Kasım Pazar sabahı İSİG Meclisi, TMMOB Kocaeli İKK, Kocaeli Tabip Odasının çağrısıyla çok sayıda kişi Dilovası'nda patlamanın yaşandığı Raviva Parfüm adlı işyerinin önünde toplandı.

"Kaza Değil İş Cinayeti Çalışırken Ölmek İstemiyoruz" pankartı açılan eylemde ortak basın açıklamasını Elif Yetigin okudu. Olayı özetleyen Yetigin, olay yerinde yapılan incelemeler ve işyerinin eski çalışanları ve mahalle halkı ile yapılan görüşmelerden bu katliamın göz göre göre yaşandığının ortaya çıktığını söyledi. Buna göre;

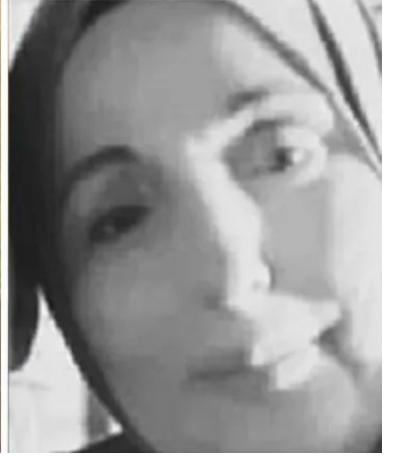
***Yapının yangına dayanımı olmayan poliüretan paneller ile inşa edildiği,**

***Yapının konutların arasına ve konutları tehlikeye sokacak kadar yakın inşa edildiği,**

***Yakınındaki bazı binaların camlarının kırıldığı bir binanın ise çatısının yandığı .**

***İşletmenin yaklaşık 50 metre uzağında akaryakıt istasyonu olduğu,**

***Tek bir çıkışının olduğu ve "Binaların Yangından Korunması Hakkında Yönetmeliğe" uygun acil kaçış yol ve çıkışlarının sağlanmadığı,**

*Çıkış kapısı önünde, kaçıışı zorlaştıracak şekilde malzeme ve ekipmanların bulundurulduğu,

***Binaların Yangından Korunması Hakkında Yönetmelikte "Toplam alanı 1000 m2'den fazla olan, kolay alevlenici ve parlayıcı madde üretilen veya bulundurulanan yapılar da" yağmurlama sistemi zorunlu olmasına rağmen söz konusu binada hiçbir yangın tesisatının olmadığı,**

*Bina içinde yangın söndürme, algılama ve uyarı sistemlerinin olmadığı,

***İşyerinin faaliyetlerinin "İşyeri Tehlike Sınıfları Tebliği'ne" göre, çok tehlikeli sınıfta yer almasına rağmen çocukların çalıştırıldığı,**

*Çalışanlara yeterli eğitim ve ekipmanın sağlanmadığının öğrenildiği aktardı.

Ayrıca mahalle sakinlerinin CIMER'e ve Dilovası Belediyesi'ne işyerini şikayet etmelerine rağmen işletmenin çalışmaya devam ettiğini aktardıklarını söyleyen Yetigin, "Güvencesiz ve kayıt dışı işlerde patronların en sık kadın ve çocuk emeğine başvurması tesadüf değil. Bu eşitsizliği yaratan güvencesiz çalışma sistemi kadın ve çocukları ücretlerle çalışmaya mahkum ediyor. Yoksulluğu, şiddeti kadınlara reva gören sistem kadın ve çocuk emeğini daha çok sömürerek karına kar katmaya devam ediyor. Aile Yılı ilan ettikleri 2025 yılı, kadınlara işte sokakta kampüste ölüm getiriyor" diye konuştu.

Yetigin, güvenli ve güvenceli istihdam sağlaması gereken İşkur hizmet

binasının hemen yanı başında kaçak, denetimsiz, sigortasız çalıştırma ve çocuk işçilerin çalıştırılmasının denetimsizliğin ve sömürünün geldiği boyutunu gösterdiğine de dikkat çekti.

Yetigin "Bu katliam, resmi makamlarının iddia ettiği gibi bir kaza değil adeta planlanmış bir katliamdır ve biz bu katliama ilk defa tanık olmuyoruz. Daha önce Soma'da, Zonguldak'ta, Ermenekte, Gayrettepe'de Davutpaşa'da, Hendek'te, Amasra'da, Afşin'de, Oba Makarna'da ve saymakla bitiremeyeceğimiz yüzlerce katliamda gördüğümüz, denetimsizlik, cezasızlık, sorumsuzluk zincirinin bir sonucudur. Bundan önceki iş cinayetlerinde işverenlerin, denetlemekle yükümlü kurumların, siyasi otoritenin hesap vermemesi yeni katliamların önünü açmaktadır" dedi.

Dilovası'nda yaşanan bu katliamın hesabı sorulana kadar sürecin takipçisi olacaklarını söyleyen Yetigin, "İş cinayetlerinin hesabı sorulana ve iş cinayetlerini önleyecek tedbirler hayata geçirilinceye, çocuk işçilik yasaklanana, insanca çalışma şartları sağlanana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" diyerek, emek ve demokrasiden yana olan herkesi iş cinayetlerine ve çocuk işçiliğine karşı mücadeleye çağırdı.

Basın metninin okunmasının ardından sendikalar, emek ve meslek örgütleri de söz alarak yaşanan faciaya yönelik konuşmalarla mücadele çağrısı yaptılar.

Öldüren Düzeni Yıkalım

Sibel Deniz

İş cinayeti, kadın cinayeti, güvencesiz çalışma, iş güven(siz)liği, çocuk işçilik, denetimsizlik... Bir çırpıda sıralayabildiğimiz bu sorunlar (ya da biz buna suçlar diyelim) hepsi bir anda, bir faciada çıktı karşımıza. Bugün (8 Kasım) **Kocaeli Dilovası'nda bulunan ve kadın işçilerin çalıştığı bir parfüm deposunda meydana gelen patlamada 6 kadın işçi hayatını kaybetti, 4 işçi yaralı...**

Bir parfüm doldurma deposunda çalışan kadın işçiler, 8 Kasım Cumartesi sabahı yaşanan bir patlama sonucu hayatını kaybetti. 2'si çocuk 6 kadın, bu patlama sonucu yanarak can verdi.

Yaşanan vahşet haberini sindirdiğimizde detayları da öğrenmeye başlıyoruz. Hem patlamadan kurtulan işçiler, hem mahalle halkı olayı anlatıyor kamuoyuna. **Merdiven altı çalışan bu depoda çoğu kayıtdışı, denetimsiz olarak çalışan çocuk ve kadın işçiler, binaya girip çıkan kimyasal maddelerin Cimer'e kadar yapılan şikayetlerine rağmen denetlenmediği için yanarak can veriyor.**

Mahalleli, muhtarı defalarca Ravi ve Kozmetik'i çocuk işçi çalıştırdığı için Cimer'e, Kaymakamlığa, belediyeye şikayet etmişti. İşkur ile yan yana binarlarda olmasına rağmen hiçbir denetim yapılmadı, devlet çocukları korumak için kılını kıpırdatmadı. 2'si çocuk 6 kadın yanarak can verdi.

3'er çocuk annesi Esmâ Dikan ve Hanım Gülek... Hanım 65 yaşında... emekli olması, torunlarını büyütmesi gerekirken yoksulluktan çalışmak zorunda... Şengül Yılmaz da 55 yaşında... Ve Tuğba Taşdemir ve Nisa Taşdemir ve Cansu Esatoğlu... Sırasıyla 18-15-16 yaşındalar...

Mahalleli sabah patlamaya uyansa da, alevlerin büyüklüğü nedeniyle binaya giremedi, kadınların çığlık sesleri arasında itfaiye aranırken, o da geç geldi. **Tek kapısı vardı ve patlama bu kapının yanındaki tüpten kaynaklandı, tek bir yangın söndürme tüpü dahi yoktu...** Kadınların cansız bedenleri çıkarıldığında, ailelerine, yakınlarına dahi gösterilmedi bedenleri.

Patlamanın ardından çıkan yangın

kontrol altına alınarak söndürüldü.

Olay yerinden kaçtığı söylenen fabrika sahibi ve iki vardiya amiri yakalanarak gözaltına alındı, olayla ilgili adli ve idari soruşturmalar başlatıldı. Sanki 1 yıldan fazladır şikayetler, ihbarlar yağmamış gibi Vali, "sigortasız çalışan olup olmadığı da araştırılıyor" diyor. "İşletmenin ruhsatı vardı" diyor.

Biz bu sahneleri tanıyoruz.

Uzun yıllardır her yaşanan faciada bu ister iş cinayeti, ister sel, deprem, yangın, göçük olsun hep ihmaller zincirinin imzasını gördük. Kar hırsı için, güç için görmezden gelinen ihmaller, alınmayan önlemler, görmezden gelinen gerçekler her defasında yaşanan faciaların nedeni oluyor.

Bizler, her gün kadınların katledildiği haberleri almaya neredeyse alıştık. İş cinayetlerinde öldürülen kadınların sayısı ise son 10 yılda 1379. Bu yetmiyor, iş cinayetinde katledilenlere çocuklar da ekleniyor. 2020-2024 yılları arasında iş cinayetlerinde 316 çocuk hayatını kaybetti. Ve bunlar öğrenilebilen rakamlar. Bugün bunlara Dilovası'nda yanarak can veren 2 kız çocuğunu daha ekleyelim.

İşçilere yönelik saldırılar, işten atmalar, yoksulluk, iş güvencesizliği, mezarda emeklilik, işsizlik... ve derken iş cinayetleri... İşçiler, emekçiler için yaşam bir cehenneme dönmüş durumda. Kadınlar, kadın işçiler ise hem iş cinayetleri, hem kadın cinayetleri ile karşı karşıya. **Hem kadın olmaktan, hem işçi olmaktan dolayı katmerlenmiş çifte sömürü ile çifte katliamla karşı karşıya.** O nedenledir ki, kadınların payına iki kat kavga düşüyor.

En çok kadınların payına düşüyor kavga. Kadın olarak, işçi olarak, anne olarak yeni bir dünya kurma yolunda en çok kadınlara düşüyor kavga. Emekçi Kadınlar bu konuda yol gösteriyor işçi ve emekçi kadınlara. "Örgütlenin" diyor: "Öldüren Düzeni Yıkma İçin Örgütlen!"

“Alper Evine Dönünceye Kadar Bakanın Karşısına Çıkacağız”

Afyon Şuhut Devlet Hastanesi'nde Atemizlik işçisi olarak çalışan Alper Arievi, görevi olmayan işleri yapma hakkını kullandığı için Bolvadin Devlet Hastanesi'ne sürgün edilmişti.

Ailesinden uzakta bir yıldır Bolvadin Devlet Hastanesi'nde çalışan Arievi, ev tutamadığı için geceleri bir arkadaşının aracında uyumak zorunda kaldı. Arievi açtığı mahkemeyi de kazanmasına rağmen, işine ve evine dönemedi.

TSS İş Sendikası üyesi Arievi, sendikası ile birlikte evine ve işine dönme mücadelesini sürdürüyor.

9 Kasım günü Sağlık Bakanı'nın Afyon'a geleceğini öğrenen Alper Arievi ve TSS İş yönetici ve üyeleri, Afyon 'da Valilik önünde Sağlık Bakanını ile görüşmek üzere toplandı. Sağlık işçilerine Tüm İş Konfederasyonu Eğitim Şube Başkanı ve KATAŞ-SEN Genel Başkanı Şahin Başaraner de destek verdi.

İşçilerin toplanması üzerine, Sağlık Bakanı'nın Özel Kalem Müdürü Prof Dr. Erkan Zengin işçilerin yanına gelerek taleplerini dinledi.

İşçiler Zengin'e taleplerini ileterek Arievi'nin kazandığı mahkemenin gerekçeli kararını ve Alper Arievi' nin 2 yıllık soruşturma dosyasını verdi. Dr. Erkan Zengin konuyla ilgileneceğini, bir iki gün içinde dönüş yapacağını söyledi.

Alper Arievi ve TSS İş ise uzun süredir sorunun çözülmesi için mücadeleye ettiklerini belirterek “Biz de sorun çözülene kadar bakan beyin gittiği her yerde karşısına çıkacağız” diyerek mücadeledeki kararlılıklarını vurguladı.

Şık Makas İşçileri Kavgayı Sürdürüyor

BİR TEK-SEN'de örgütlü Şık Makas Cross işçilerinin, uluslararası markalar nezdinde yürüttüğü sürecin sonucunda, 7 Kasım günü işçilere Ağustos ayının ücretinin tamamı ve Eylül ayı ücretinin yarısı yatırıldı.

Sendika sosyal medyadan yaptığı açıklamada markalar tarafından

sendikaya verilen bilgiye göre, işverenlerin, kalan bütün alacakların Kasım ayı içinde ödeneceği, işten atılanların işe iadesi ve dönmek istemeyenler için Kod 22'nin değiştirilerek tazminatlarının ödenmesi konusunda önümüzdeki bir hafta içinde adım atılacağı yönünde söz verdiği söylendi.

İşçilere Saldırı ve Ceza

Tokat'ta bulunan Şık Makas işçilerinin mücadelesi sürerken, devlet-sermaye iş birliği ile saldırılar da son hız devam ediyor. İşçilerin 10 Kasım günü yaptığı eylemde alandan gözaltına alınan Şık Makas işçilerinin temsilcisi Buse Kara, 11 Kasım günü çıkarıldığı mahkemece “Cumhurbaşkanına tehdit” iddiasıyla ev hapsine mahkûm edildi.

Buse Kara'nın suçlandığı sosyal medya paylaşımında hiçbir hakaret, hiçbir tehdit bulunmadığı da ifade eden sendika örgütlenme uzmanı Deniz Kar okuduğu açıklamada, eylemi sönümlendirmek, işçi temsilcilerini alandan uzaklaştırmak istendiğini belirterek “Ancak ne Antep'te, ne Urfa'da, ne Adana'da, ne Malatya'da bu gerçekleşti. Buse bugün ev hapsinde olsa da en önde direniş alanında bizim önümüzden yürümeye devam edecek. Sarı sendikacılardan da, patronlarımızla hesabı sormaya devam edecek” dedi.

Bu topraklarda yaratılmış/üretmiş her şey, tüm servet, emekçilerin emeklerinin yaratımı, ürünüdür, emekçilerin öz be öz emeğiyle yarattığı şeylerden öz be öz çocukları mahrum kalıyor.

Yoksulluk Artık Derin Yoksulluktur

Sena Kızılırmak

"Bu topraklarda yoksulluk ne zaman vardı" denilse; samimiyetle buna verilecek tek yanıt vardır: Ne zaman olmadı ki!

Belki de bu nedenle, yani hep var olan **yoksulluğu yenisinden ayırmak için "derin yoksulluk" tanımı** girdi hayatımıza. Ancak "derin yoksulluk" da yetmiyor durumu anlatmaya, düpedüz açıklıktan konuşur olduk. Hem de mezbelelerde, rutubetli bodrum katlarına sığınmış azınlıkta bir açlık değil konuştugumuz... En basit hesap şu; bir haneye bir asgari ücret giriyorsa ve bu ücret açlık sınırının altındaysa, açlık hanelerde kol geziyor demektir. Yoksullarsa çoktan **kendi öğünlerinden bir veya ikisinden vazgeçip çocuklarına ayırdıklarını** söylüyorlar. Yani iki asgari ücretin bile bir aileyi yeteri kadar beslemeye yetmediğinin başka bir ifadesi oluyor bu...

O halde, açlık sınırının altında ve açlık sınırında yaşayanlar en büyük çoğunluğu oluşturuyor. Bu çoğunluk, Türklerin, Kürtlerin ezici çoğunluğudur. Romanlar ve diğer azınlıklar, mülteciler, göçmenlerse neredeyse bütün bütüne bu çoğunluğa giriyor. Bazı "saha çalışmaları"na, istatistiklere göre **nüfusun yüzde 30'unun dışında kalanlar yoksulluk ve açlık koşullarında** yaşıyor. Bu genel tabloyu akılda tutup çocuklara gelelim...

Son birkaç yılda, çocuklarla ilgili yapılan tüm istatistiksel çalışmalardan çıkan sonuç, önceki tüm dönemlerden daha fazla çocuğun sefaletine, açlık içinde yaşadığı; daha fazla çocuğa karşı suçla beraber daha fazla çocuğun suça karıştığı yönünde...

Bu durumda, bu verilerden anlamamız gereken ilk şey, çocukların büyük

çoğunluğuna karşı işlenen bir suç vardır ve bu suç, bizzat toplumun, toplumsal sistemin işlediği suçtur.

"Çocuğa karşı işlenen suçlar"dan (cinsel suçlar, şiddet bunun başını çeker) ve **"çocukların karıştığı suçlar"**dan bahsedilirken, ekseriyetle hukuksal, belli vaka kapsamında tutulur ve yargıya havale edilir. Oysa, bunlarda dahil, çocukların kitlesel sefaleti, açlığı, eğitim sağlıktan vb yoksunluğu, hepsi böylesine vahim bir tablo oluşturuyorsa, mesele bir sistemin (kapitalist sistem) ve onun egemen ezen sınıfının çocuklara yönelik saldırısının akıl almaz boyutlara ulaşmasıdır. O yüzden, sistemin politik eleştirisine teşhirine vardiirilmayan bir istatistik bir sorun okuması, meseleyi bazı başlıklara sıkıştırıp, çocukları sistemin saldırısı, sömürüsü, çürümesiyle başbaşa bırakmak, terk etmek demektir. **Oysa bu çocuklar "başkalarının" değil, ezilen halkların, emekçi sınıfların, yoksulların öz be öz çocuklarıdır.**

Çocukların genelde bir şey bilmediği, görmediği, anlamadığı düşünülür. Açıkçası bu, yetişkinlerin kendilerini tesellisidir. Yoksul bir ailede çocuklar bu yoksulluğu gayeti aleni, fiziki, ruhsal her şekliyle yaşarlar. Ne anne baba, ne öğretmen, ne de imam bu "derin yoksulluk" içindeki çocukları, umutlu, iyi bir geleceğe, şükrederek karın doyurmaya eğitime iş öğrenmekle kurtulmaya inandırabilir 5-6 yaşındaki bir çocuğu bile. Delik ayakkabılarına rağmen ayağının ıslanmadığı, üşümediğine, ısıtılmamış bir evin erdemliliğine, mutluluğuna kim inandırabilir! Bir anlıktır bu, nafiye avutma... Bir de bunu 14-16 yaş aralığında deneyin, size "He, he!" diyecektir. "Mutlu, saf çocukluk", "kanatsız melek" romantizmi, idealize edilmiş insancılık, tanrının herkesi eşit yarattığı gibi tüm sözler, boş karınların, toplumsal uçurumun derinliğinde sadece bir film repliğidir. O yüzden çocuk sayılan yaş aralıklarında "suç oranı"nın artması şaşırtıcı değildir. Aksine bu, sistemin yarattığı sefalet ve çürümenin, derin bir umutsuzluk ve kör

yıkıcılıkla geri kıyılara vurmasıdır.

Yetişkinlerin sisteme dair umutsuzluğundan daha büyük bir umutsuzluk esmektedir çocuklar arasında. Daha tam ifadeyle 12-17 yaş aralığında. Zaten üstü gençlik sayılıyor ki bu gençlik saflarına (aynı zamanda "lumpen proletarya" saflarına) çok büyük bir dalga halinde umutsuzlar, öfkeli ordu geliyor demektir.

Öte yandan, çocuğu doysun diye bir öğünü atlayan anne-babalar çok sevgili, fedakar görünüyorlar değil mi? Her fırsatta çocuğu için bu berbat çalışma koşullarına, aşağılanmaya katlandığını söyleyen emekçiler, kadınlar-erkekler, ne kadar erdemli, ne kadar kahramanlar değil mi? Elbette küçümsenemez ancak gerçeği, yumuşatmak da fayda getirmez. Tüm bu hayat mücadelesi, kahramanlık, özveri, sevgi... **kapitalizmden çocukları koruyor mu?** Ezilmekten, sömürölmekten, aşağılanmaktan uzak tutabiliyor mu? Hayır ve hayır! Sefaletin baş yaratıcısı ve anne-babaları çocukları karşısında çaresiz bırakan kapitalist sistemin ta kendisidir. Kapitalist sistem, çocuklardan sadece gereksinimlerini çalmıyor, **onların geleceğine el koyuyor, umutlarını, hayallerini, ekmeği önünden alır gibi alıp çöpe bırakıyor.** Sadece emekçiler, ezilen sınıflar, çocukları bu vahşi sistemden kurtarabilir. "Çocuk sevgisi", "Çocukların insanın/insanlığın geleceği" olduğu ancak emekçi halkların devrimiyle anlam bulur.

Çelişkinin ahmaklığına bakın, bu topraklarda yaratılmış/üretmiş her şey, tüm servet, emekçilerin emeklerinin yaratımı, ürünüdür, emekçilerin öz be öz emeğiyle yarattığı şeylerden öz be öz çocukları mahrum kalıyor. Sefil bir hayata mahkum oluyor. O yüzden yoksul emekçilerin, halkların çocukları için yapacağı en büyük kahramanlık kapitalizmi yenmektir. Mücadeleyi, öfkeyi, ezilmeye, horlanmaya karşı biriken isyanı devrimle sonuçlandırmaktır. Hiçbir kapitalist iktidarın, ezilenlerin halkların iktidarından başka hiçbir iktidarın böyle bir çoğunluğu ve haklılığı yoktur.

TPI İşçileri Ankara'da

İzmir'de grevde olan Petrol-İş üyesi TPI işçileri, gasp edilen hakları için Ankara'da bulunan ABD Büyükelçiliği önünde düzenlenecek eylem için 10 Kasım gecesi yola çıktı.

13 Mayıs'tan bu yana sefalet ücreti dayatmasına karşı grevde olan Petrol-İş üyesi TPI işçileri, akşam 21.00'de Bayraklı'da buluştu.

İşçiler yola çıkmadan önce ÇHD adına Av. Şule Arslan Hızal konuşma yaparak haklarını hatırlattı. Ardından TPI işçileri eylem programını aktardı.

Konuşmaların ardından işçiler araçlara binerek alkış ve sloganlar eşliğinde yola çıktı.

Amerikan Tekeli Hakkımızı Gasp Ederek Kaçıp Gidemez

TPI işçileri, 11 Kasım günü 10.30'da Ankara'da Söğütözü Metro durağında toplanarak ABD Konsolosluğu önüne yürüyüş yaptı.

ABD Konsolosluğu önüne gelindiğinde yapılan basın açıklamasında "Bizler, tam 6 aydır grevde olan TPI Kompozit işçileriyiz. Bir Amerikan tekeli olan TPI'da, düşük ücretlerle, kimyasalların ve olumsuz çalışma koşullarının içinde yıllar boyunca çalıştık. Neredeyse her toplu sözleşme sürecinde olduğu gibi, bu toplu sözleşme sürecinde de bize düşük zam dayatıldı. Biz de hakkımız olanı almak için yasal hakkımızı kullandık ve greve çıktık" denilerek grev süreci aktarıldı.

Grevin 3. ayında, Amerikan mahkemesinin TPI şirketi ile ilgili "Chapter 11" adı verilen bir borç yapılanmasına izin verdiğini duyduklarını, bu kararın, şirketin borçlarının yapılandırılması için yaptığı kredi başvurusunun onaylandığı ve gelecek paranın, şirkete bağlı işletmelerde başta işçilerin ücretleri olmak üzere diğer bazı ödeneklerde kullanılacağı belirtiltiğini aktaran işçiler "Ülke kamuoyuna bilinçli olarak 'iflas' diye yansıtılan bu durumun ardından, TPI'nin bizim çalıştığımız Menemen ve Çiğli fabrikalarını satacağı haberi geldi. Nitekim 4 Eylül'de, TPI'nin Türkiye'deki iki fabrikasının hisse devrinin Dubai merkezli XCS Composites'e yapıldığı açıklandı. Ne sendika ne de biz işçiler, bu şirketten telefonla konuşulan bir avukat dışında herhangi bir yetkiliyle muhatap olmadık" dedi.

Kendilerine "Şirketin bilançolarına bakıyoruz, ona göre üretime devam edip etmeyeceğimize karar

vereceğiz" denildiğini aktaran işçiler "Dünyanın en büyük kanat üreticilerinden birine ait olan 2 fabrika adı sanı bilinmez bir şirket tarafından satın alınmış, ama söz konusu şirket her ne hikmetse şirketin bilançolarını bile bu satın alma işlemi gerçekleşmeden incelenmemişti. Ciddi ciddi buna inanmamız istendi. Sonrasında ise bu yeni şirket, üretime devam etmeyeceğini ve tüm işçilerin işten çıkarılacağını ilettiler. Ne tazminatlarımız, ne de diğer haklarımız konusunda bugüne kadar tek bir doyurucu açıklama yapılmadı" diyerek haklarının gasp edilmesiyle ve işsizlikle karşı karşıya kaldıklarını ifade etti.

T1 ve T2 adında iki fabrikaya sahip olan şirkette, T1 Fabrikasındaki işçiler 9 Kasım itibarıyla işten çıkarılmaya başlandı. Diğer fabrikadaki işçilerin de bu hafta içinde işten çıkarılacağı söyleniyor. Bu süreç boyunca eylem yapan ve yapmaya devam eden işçiler daha önce de Ankara'ya gelmiş, meclis ve bakanlık nezdinde girişimlerde bulunmuşlardı. Ancak hiçbir adım atılmayan bu konuda seslerini duyurmaya devam eden işçiler, yakın zamanda bir grup işçiyle Türk-İş Genel Merkezi ile görüştü. Türk-İş Başkanı ile birlikte Çalışma Bakanlığı ile yapılan görüşmede "yapılacak bir şey yok" şeklinde cevap verilen işçiler geri adım atmamakta kararlılar.

Sendika İşçileri Sahipsiz Bıraktı

TPI işçileri 6 aydır 2300 işçinin grevde olduğunu hatırlatarak, üyesi oldukları Petrol İş Sendikası'nın kendilerini sahipsiz bırakmasına da değindi.

Açıklamada sendika yöneticileri ya da avukatlarının, yaşanan bu süreç boyunca ne tatmin edici bir açıklama yaptığını, ne de elle tutulur bir eylem programı ya da bir hak alma mücadelesi koyduklarını dile getirildi. Hatta işçiler o gün yaptıkları eylemin kararını alanın, bizzat sendika şube yöneticilerinin bulunduğu ortamda seçilen komite olmasına rağmen yıllarca üyesi oldukları sendikanın yöneticileri tarafından bu eylemin desteklenmediğini de söyledi.

TPI işçileri grevde olan işçileri de hatırlatarak "334 gündür grevde olan Temel Conta işçilerine, yine ilimizde bulunan Digel Tekstil işçilerine, Gebze'de grevde olan Smart Solar işçilerine, Tokat Şık Makas işçilerine, grevdeki Gübretaş işçilerine; kalbi aklı bizle olan tüm sınıf kardeşlerimize selamlarımızı iletiyoruz. Birlikte mücadele edeceğiz, birlikte kazanacağız. Biz işçi sınıfıyız! Güçlü olan, haklı olan biziz! O yüzden biz kazanacağız! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek! Yaşasın TPI direnişimiz! Yaşasın işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesi!" diyerek açıklamayı sonlandırdılar.

Kadınlar 25 Kasım'a Hazırlanıyor

25 Kasım Kadın Platformu, bu sene 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü çalışmalarını, 8 Kasım günü Kadıköy rıhtımında yaptıkları bir eylemle başlattı. Platformun çağrısıyla bir araya gelen kadınlar, zincir oluşturarak "Şüpheli Kadın Ölümleri Aydınlatılsın" talebini dile getirdi.

Eylemde, **Nadira Kadirova, Gülistan Doku, Hande Kader, Jeanah Danys Dinabongho Ibouanga, Rojin Kabaiş, Narin Güran**'ın hikayeleri anlatıldı.

Platform adına basın açıklamasını okuyan Leyla Can "*Kadınlar her gün erkekler tarafından şiddete maruz kalıyor, katlediliyor, kaybediliyor. Faillerin dosyaları 'yetersiz delil' gerekçeleriyle, alelacele yapılan ve etkin yürütülmeyen soruşturmalarla 'şüpheli ölüm' denilerek kapatılıyor. Kadınların maruz kaldığı erkek şiddetini; erkek şiddetine karşı koruyucu önleyici politika geliştirmeyen devletin şiddet faili erkekleri cezasızlıkla ödüllendirdiğini; kadın cinayetlerinin üstünün intihar, şüpheli ölüm denilerek örtülmeye çalışıldığını görüyoruz*" dedi.

Daha kaç kadının adının 'şüpheli ölüm' diye kayıtlara geçeceğini soran Can, devletin erkek şiddetine karşı bütünlüklü politika geliştirmek yerine, kadın düşmanı politikalarıyla erkek şiddetine yol açtığını vurguladı. **Cinsiyetçi yargının kadın cinayetlerinde etkin soruşturma yürütmediğine** dikkat çeken Can, fail erkeklerin cezasızlıkla ödüllendirildiğini belirtti.

Kadın cinayetlerinin gizlilik kararıyla, delil karartmayla, "şüpheli" denerek kapatılmak istendiğine işaret eden Can, "*Tüm kurumlarda erkeklik hüküm sürüyor. Bu sistem sadece ihmaliyle değil, cezasızlığıyla da suçun parçası. Devlet; korumadığı her kadının, kapattığı her dosyanın failidir*" diye konuştu.

"Biz, erkek devlet şiddetine karşı birbirimizin sesi olmaya devam edeceğiz. Kaybedilen kadınlara ne oldu diye sormayı, üstü örtülen

dosyaların peşinde olmayı, davaları takip etmeyi sürdüreceğiz. Fail erkekleri, devleti, gücünü aldıkları erkek egemen sistemi işaret etmeye; erkek şiddetiyle bu sistem arasındaki bağı göstermeye devam edeceğiz. Hayatlarımız ve birbirimiz için yine sokaklarda bir araya gelecek, mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz" diyen Can, kadınların hayatlarını daraltmaya çalışan, kadın cinayetlerini engellemek yerine kazanımlarını hedef alan bu erkek egemen sisteme ve erkek devletin politikalarına karşı öfkeleri, dayanışmaları ve mücadeleleriyle sokaklarda, alanlarda olacaklarını vurguladı.

Eşit ve özgür bir hayat istediklerini söyleyen Can, bu hayatı mücadeleyle kuracaklarını söyledi.

Gülistan'ın, Nadira'nın, Hande'nin, Rojin'in, Dina'nın, Narin'in ve ölümü şüpheli bırakılan bütün

kadınların ardından **'Bir kişi daha eksilmeyeceğiz'** diye haykırmaya devam ettiklerini belirten Can sözlerini "*Patriyarkaya, erkek-devlet şiddetine ve cezasızlığa karşı yan yanayız. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde öfkemizle, isyanımızla, dayanışmamızla buluşalım!*" dedi.

25 Kasım Kadın Platformu, İstanbul'daki tüm kadınları 25 Kasım günü Taksim Tünel'de buluşmaya çağırdı.

Hayatlarımızı şiddetle kuşatan, kadın cinayetlerini engellemek yerine kazanımlarımızı gasp etmeye çalışan bu erkek egemen düzene karşı isyandayız.

Erkek şiddetine, erkek-devlet şiddetine karşı şimdi her zamankinden daha çok birlikte durmaya ve mücadelemizi büyütmeye her birimizin ihtiyacı var. Gel, gücümüzü birbirimizden alalım. Öfkemizle, isyanımızla, dayanışmamızla 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde buluşalım.

TAKSİM TÜNEL – 19.30

Caracas Günlükleri -1

Dünya Anti Emperyalist Platform'unun Venezuela Caracas'ta düzenleyeceği konferans için Türkiye'den Mücadele Birliği Platformu ile Emekçi Kadınlar (EKA) adına yola çıkıldı.

Dünya Anti Emperyalist Platform'unun Venezuela Caracas'ta düzenleyeceği konferans için Türkiye'den Mücadele Birliği Platformu ile Emekçi Kadınlar (EKA) adına yola çıkıldı. Bu konferansın önemli bir özelliği, **Dünya Anti Emperyalist Kadın Platformu**'nun kurulması, Venezuela'da Chavez'in ruhunu sürdüren **"Comun O Nada" Konferansı** ile **Anti Emperyalizm ve Anti Faşizm Konferansları**'nın bir arada yapılıyor olmasıydı.

Ellerimizde Simon Bolivar Enstitüsü tarafından hazırlanmış davetiye mektupları ile yola çıktık. Yaklaşık 12 saatlik bir yolculuğun ardından, dünya devrim tarihinde devrimleri ve karşı devrimleriyle tam bir okul olan Latin Amerika'da, Güney Amerika kıtasının en kuzeyinde idik.

Venezuela on yıllardır dünya gündeminden düşmeyen bir ülke. En son, **ABD emperyalizminin "uyuşturucu trafiği" nedeni ile tehditlerine ve saldırılarına maruz kalması ile gündemde.** Üstüne de sos niyetine, Venezuela "muhalefeti"nin lideri Machado'ya "Nobel Barış Ödülü" verilmesi olmuştu. Dünya politikalarına diyalektik olarak bakan her Marksist-Leninist bilir ki, emperyalist sisteme ters düşen tüm ülkelerde "muhalefet" karşı devrimcidir ve emperyalizme tam bağımlılık için her yolu mübah görür. **Konferansın sürdüğü hafta boyunca da Venezuelalı balıkçı tekneleri ABD tarafından vuruldu, Karayip Denizine savaş filoları yığıldı, havalimanlarının vurulacağına dair tehditler yağdırıldı...**

Emperyalizmin her yönden saldırısına karşı boyun eğmeyen ve meydan okumayı sürdüren bu Latin ülkesinde ilk izlenimimiz ise rengarenk bir ülke oluşuydu. Havalimanında bizi karşılayan Simon Bolivar Enstitüsü ve Dünya Anti Emperyalist Platformu'ndan 2 genç devrimci ile şehir merkezine giderken, yemyeşil yol kenarlarında gördüğümüz kenar mahalleler dahi rengarenkti. Bina duvarları resimlerle süslü, hemen her duvarda rengarenk sanatsal resimler ya da Chavez ile Simon Bolivar'ın çizimleri, karikatürleri ile dolu. Ve ağaçlar... Çokça yeşillik...

Bir gün erken gelmiştik. Geçici konakladığımız otelde dinlendik ve çevre sokakları dolaştık. Venezuela büyük işletmeleri kamulaştırarak her tür toplumsal hizmeti ücretsiz hale getirip tabana yaymış durumda. Bizlerin görmeye alıştığı zincir marketler, avmler, mağazalar yok ama özel işletmeler elbet varlığını sürdürüyor. Konakladığımız otelin sokağının temizliği ve zenginliği ile iki sokak ötede kalabalıkların olduğu otobüs terminali, "90'ların Eminönü" ile bir arada.

18 Ekim sabahı da dünyanın çeşitli yerlerinden gelen tüm delegelerle birlikte konaklayacağımız tarihi Tamanako Otel'e geçtik. Gün içinde **Küba'dan Pakistan'a, Fransa'dan Gine-Bisau'ya, Bahreyn'e, G.Kore'ye** kadar dünyanın hemen her yanından gelen komünist parti ve örgütlerden delegeler gelmeye başladı.

Konferans programı 19 Ekim günü başladı. Sabah erken saatte

otelin toplantı salonunda bir araya gelinerek yapılan toplantı ve konuşmaların ardından Cuartel de la Montaña 4F'e (4 Şubat Dağ Kışlası) doğru araçlarla yola çıktık. Cuartel de la Montaña 4F, 23 Ocak bölgesinde bulunan bir tarihi müze. 4 Şubat 1992'de **Hugo Chavez liderliğindeki subayların gerici Perez hükümetine karşı askeri darbe girişiminde bulundukları, ülke çapındaki ayaklanmanın yönetildiği hareket karargahı...** Ve 2013 yılından bu yana da Hugo Chavez'e ev sahipliği yapıyor.

Askerlerin koruduğu Kışla, şehrin büyük bölümünü ve Miraflores Sarayı'nı (başkanlık sarayı) kuşbakışı görüyor. Latin Amerika ülkelerini Avrupalı sömürgelerden kurtarıp özgürleşmesine öncülük eden Simon Bolivar ve ülkenin sosyalizm yoluna girmesinde en büyük katkısı olan Chavez'e ait eşyaların, özgürlük savaşlarına ait eşyaların sergilendiği müzeyi dolaştıktan sonra Chavez'in mozolesi önüne geliyoruz. Fotoğraf çekmememiz gerektiği konusunda uyarılıyor. "Viva Chavez!", "Chavez Vive La Lucha Siege!" (Chavez Yaşıyor, Mücadele Sürüyor) sloganları ile anmanın ardından salondan ayrılacağımız sırada durduruluyoruz. Chavez'in nöbetini tutan askerlerin nöbet değişim saatine denk gelmiştik. Böylece askeri töreni de izleyerek fotoğraf çekme olanağına kavuştuk.

Chavez'in mozolesinden ayrıldıktan sonra Anti Emperyalist Platform olarak kortejimizi oluşturarak pankartlarımızı, bayrak ve dövizlerimizi açarak 23 de Enero meydanına, Chavez anıtının önüne

yürüyüş gerçekleştirdik.

"Chávez Vive, La Lucha Sigue!" (Chavez Yaşıyor, Mücadele Devam Ediyor!)", "Viva Maduro, Viva Venezuela", (Maduro Kazandı, Venezuela Kazandı)", "Abajo El Imperialismo" (Emperyalizmden Uzak Durun) pankartları ile "Palestina Vencerá" (Filistin kesinlikle kazanacak), "El Pueblo Unido Jamas Sera Vencido", "Viva Chávez!" ve "Viva Maduro!" sloganları atarak yürüdük.

Dünya Anti-Emperyalizm Platformu'nu temsilen İspanyol Birlik Proletaryası temsilcisi Miguel Ángel bir konuşma yaparak "Dünyanın dört bir yanından 80'den fazla komünalist ve anti-emperyalist siyasi örgütün bir koalisyonu olan Dünya Anti-Emperyalizm Platformu, Chávez'in mozolesi önünde, Bolivarcı Devrim'e, Comuno Nada ruhuna, Chávez'in vasiyetine ve **ABD emperyalizmine kararlılıkla karşı duran, halk hükümetini güçlendiren, bağımsız diploması ve kendi kendine yeten bir ekonomi izleyen ve dahası sosyalist bir toplum inşa etmeye çalışan Maduro rejimine** desteğini dünya önünde bir kez daha teyit ediyor." dedi.

Venezuela Ulusal Meclisi eski Birinci Başkan Yardımcısı ve Simon Bolívar Enstitüsü'nün mevcut Direktörü Blanca Eekhout, Arjantin Kurtuluş Partisi lideri Irina Santesteban'ın yaptığı konuşmaların ardından EKA olarak da "Dünyanın dört bir yanındaki işçiler ve halklar meydanlara çıkıyor ve harekete geçiyor. Her türlü emperyalist gerici saldırı ve savaşa karşı mücadele ediyorlar. Mücadelemizi birleştirmeliyiz. Birleştirmişse kazanacağız. Birleşmiş bir halk asla yenilmez." diyerek kısa bir konuşma yaptı.

Dünya Anti-Emperyalist Platformu adına "Chavez'in Devrimci Ruhuyla Silahlanan Halk Kesinlikle Kazanacak"

başlıklı açıklamayı Bulgar 23 Eylül Hareketi Uluslararası Komitesi üyesi Stefan Petrov okudu.

Platformun Chavez'in mozolesi önünde yaptığı eylemde okunan açıklama şöyle:

"Emperyalist Amerika, en kötü krizini önlemek için çaresizce çabılıyor. Özellikle Latin Amerika'daki anti emperyalist mücadelenin sembollerinden biri olan Venezuela'yı topçu ve askeri güçle tehdit ediyor ve bir saldırı savaşı başlatmaya kararlı. ABD emperyalizminin işgalinin amacı açıktır. Venezuela halkının Komünlerde elde ettiği kazanımları yok etmeye, Venezuela'nın anayasal, bağımsız ve halk hükümetini devirmeye ve Amerika yanlısı faşist güçlerle faşist, hain ve halk düşmanı bir rejim kurmaya çalışmaktadırlar. ABD emperyalizmi, Venezuela'yı bir sömürgeye dönüştürmek, halkını köleleştirmek, petrol kaynaklarına el koymak ve Latin Amerika'daki anti-emperyalist güçleri zayıflatmak için çılgınca çalışmaktadır.

Venezuela halkı, emperyalist Amerika'nın abluka ve işgaline kararlı ve gururlu bir şekilde direnmektedir. Batı'nın ve Amerika yanlısı faşist grupların acımasız propagandasına rağmen, Venezuela halkının çoğunluğu ABD'nin egemenlik ihlallerine ve saldırganlığına kararlılıkla karşı çıkmakta ve halk hükümeti etrafında sıkı bir şekilde birleşmiş durumdadır. Milyonlarca kişi anti emperyalist milislere gönüllü olarak katılmış ve egemenliği savunmak için doğru adımlar atmaktadır. Vatanını savunmak için amansız bir mücadele başlatan Maduro rejimi ve Komünler etrafında örgütlenen halk, Bolivarcı Venezuela'nın gücünü ortaya koyuyor. Emperyalist güçlere karşı mücadele eden anti emperyalist kamp, anti emperyalist yönetim bayrağı altında mücadele eden Venezuelalıları güçlü bir şekilde desteklemeye devam ediyor.

"Bugün, emperyalizme karşı en çetin mücadelenin ortasında, Chávez'in 'Comun O Nada'sının (Komün ya da ölüm) ruhunu ve gücünü bir kez daha teyit ediyoruz. Emperyalist kampın genel krizi ve iç bölünmeleri derinleşirken, anti emperyalist kampın askeri ve siyasi gücü ve uluslararası dayanışması dikkat çekici bir şekilde güçleniyor."

Başkomutan Chávez'in siyasi, örgütsel ve halk mirası olan Komün, bu yoğun savaşta daha da parlıyor. Komuna, 4,5 milyonluk bir milisin örgütlenmesinin temelini ve dayanağını oluşturuyor. Maduro rejimi, Halk Hükümeti ve Komünler aracılığıyla halkla birliğini daha da güçlendiriyor. Maduro rejiminin, sayısız iç ve dış zorluğa rağmen gıdada kendi kendine yeterlilik elde etmesini ve kendi kendine yeten bir ekonominin temellerini güçlendirmesini sağlayan gücünün kaynağı, Komün'de ve halkta yatıyor. En büyük saldırı krizinin ortasında bile, Başkan Maduro, Komünleri kararlılıkla güçlendirdi, rolünü güçlendirdi ve Chávez'in mirasını mükemmel bir şekilde yaşattı.

Dünya Anti-Emperyalist Platformu, General Chávez'in Mart 2023'teki ölümünün 10. yıldönümünü anmakta ve Bolivarcı Devrim'e destek ve dayanışma konusundaki kararlılığını ifade etmektedir. Bugün, emperyalizme karşı en çetin mücadelenin ortasında, Chávez'in 'Comun O Nada'sının (Komün ya da ölüm) ruhunu ve gücünü bir kez daha teyit ediyoruz. Emperyalist kampın genel krizi ve iç bölünmeleri derinleşirken, anti emperyalist kampın askeri ve siyasi gücü ve uluslararası dayanışması dikkat çekici bir şekilde güçleniyor. Birleşik bir halk asla yenilmez. Venezuela halkının anti emperyalist, ulusal ayaklanması ve Bolivarcı Devrim kesinlikle zafer kazanacaktır."

Heyecan ve coşkuyla tamamladığımız bu ziyaret ve eylemin ardından o kadar anlatılan "Komün"leri görmek için yeniden yola koyulduk.

Bir sonraki durağımız El Panal Komünü...

Devam edecek...

Kuyu Tipleri Kapatılsın

Bu hapishaneler havalandırmaları olmayan tekli hücre sistemi üzerine kurulu, gün doğumundan gün batımına kadar havalandırma hakkının hiç olmadığı veya 1,5-2 saatle sınırlandırıldığı ve infaz rejiminin fiilen değiştirildiği yerler.

FTipi zindanlarla “yüksek güvenli” zindanlarıyla devrimci tutsakları denetim altına alamayan, artık yaşadıkları yokluğa, yoksulluğa boyun eğmeyi reddeden işçi ve emekçi halkları denetim altında tutabilmek için devlet, **S, Y, R tipi yeni yeni zindanlarla baskıyı yoğunlaştırıyor**. Tutsakların taşınmaya başladığı, mimarisi ve uygulamalarıyla tamamen insanlık dışı olan kuyu tipi zindanlar yaygınlık kazanmış durumda.

8 Kasım günü kuruluşunu ilan eden “Kuyu Tipleri Kapatılsın İnişiyatifi”, bu cezaevlerine karşı yükselen sesleri birleştirmek ve **dışarıda birleşik, ortak bir mücadele mevzisi yaratmak için yola çıktıklarını** duyurdu.

Kuyu Tipleri Kapatılsın İnişiyatifi açıklamasında devletin politik zorunu toplumu ve devrimci güçleri teslim alabilmek için zindanları en etkin araçlardan biri olarak kullandığı hatırlatarak, bu zindanlarda baskının ve tecridin boyutunun sürekli derinleştirildiği de vurgulandı. **Tarih boyunca egemenlere karşı en önde çarpışan kuvvetlerin her zaman hapishanelerle ıslah edilmeye çalışıldığı** ancak devrimci tutsakların asla teslim alınamadığı hatırlatılarak, **“2015 yılından beri devlet tarafından yürütülen topyekün saldırı sürecine paralel olarak geliştirilen baskı ve saldırılardan nasibini en çok da devrimci tutsaklar aldı. Devrimci tutsakların birçok hakkı gasp edildi, devrimci yurtsever basının hapishanelere girmesi engellendi. İdare gözlem kurulu kararlarıyla infaz yakmalar sıradanlaştırıldı, disiplin cezaları artırıldı. Güvenlik soruşturmaları gerekçe yapılarak arkadaş görüşleri engellendi, hasta tutsakların tedavi ve yaşam hakkı gasp edilerek ölüme terk edildi, dışarıdan tutsaklarla dayanışan para, mektup yollayan, görüşçü olanlar operasyonlarla gözaltına alınıp tutuklandı.”** denilerek bunların devamında 2021’den itibaren S, Y, R ve Yüksek Güvenlikli cezaevi(YGC) olarak bilinen, Kuyu Tipi Hapishanelerin açıldığı söylendi.

İlk açıldıklarında cemaatçiler ve ağır müebbet hükümlüleri için açıldığı söylenen bu hapishanelere zamanla devrimci, yurtsever tutsaklar da parça parça gönderilmeye başlandı. Bu hapishaneler mimari olarak tutsaklara yönelik tecridi koyulaştırmak ve hayattan, dışarıdan daha fazla soyutlamak için özel olarak tasarlandı.

Bu hapishaneler havalandırmaları olmayan tekli hücre sistemi üzerine kurulu, gün doğumundan gün batımına kadar havalandırma hakkının hiç olmadığı veya 1,5-2 saatle sınırlandırıldığı ve infaz rejiminin fiilen değiştirildiği yerler. Pencerelerdeki çift tel örgülerden ve mimari yapıdan dolayı hava akımının

olmadığı, güneşin dahi girmedığı bu hapishanelerle tecrit derinleştiriliyor, devrimci tutsaklara dönük örgütsüzleştirme saldırısı başka bir boyuta taşıyor.

Devrimci tutsaklar ise koşullarının sınırlılığı içinde açlık grevleri, ölüm oruçları, kapı dövme eylemleri, slogan atma vb. biçimlerle bu saldırıya karşı mücadeleye başladılar. Serkan Onur Yılmaz ve birçok devrimci tutsak süresiz açlık grevi ve ölüm orucunu sürdürürken, dışarıda da “Kuyu tipleri kapatılsın” talebi yükseltiyor.

İnişiyatif kuruluşunu duyurduktan sonra, tüm demokratik kitle örgütlerini, siyasi partileri, sendikaları ve emek örgütlerini, insan hakları kurumlarını, hukuk örgütlerini, Alevi örgütlerini, yöre derneklerini ve işçi emekçi halkı Kuyu Tipi Hapishanelerin kapatılması mücadelesine katılmaya, Kuyu Tipleri Kapatılsın İnişiyatifi’ne dahil olmaya; onun çalışmalarına omuz vermeye, ortak çalışmalar yürütmeye, içerideki direnişin sesini çoğaltmaya ve bu mücadeleyi büyütmeye çağırıyor.

BASIN DEKLARASYON

BASIN DEKLARASYONUMUZDA BULUŞALIM

16 Kasım Pazar

14.00

Önder Babat Kültür Merkezi

(Asmalı Mescit, Gönül Sk. No:16, 34430 Beyoğlu/İstanbul)